

РЕШЕНИЕ

№ 5750

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6850** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Г., срещу решение № 129281 от 23.06.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 135 – ти състав, постановено по НАХД № 156/2020 г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-006006 от 06.12.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда - С.“, с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора е наложено административно наказание - „имуществена санкция“, за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, като е намалил размера на наложената имуществена санкция от 2500 на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че е било налице нарушение в процедурата по връчване на акта за установяване на административно нарушение (АУАН), което е довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Освен това се сочи, че при описание на нарушението, в противоречие с императивната разпоредба на чл. 57,

ал. 1, т. 5 ЗАНН, не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата, които го потвърждават. Неправилно СРС не е приел, че НП е издадено в противоречие с материалния закон, тъй като липсва извършено от страна на [фирма], в качеството му на работодател, на нарушение. Твърди се, че дружеството е изпълнило задължението си да поиска от служителя трудовата му книжка, в законоустановения срок, но същия не е представил такава. Като недопустимо се определя вменяването на вина на работодателя за виновното поведение на трето лице. Сочат се аргументи за приложимостта на чл. 415в, ал. 1 КТ, тъй като случаят представлявал маловажен такъв. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление. Претендира разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител. Депозирана е писмена молба от адв. Г., с която поддържа жалбата.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда С.“, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконкултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

В периода 16.05.2019 г. - 04.06.2019 г. била извършена последваща проверка по документи на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], общ.Столична, [улица], по спазване на трудовото законодателство.

В хода на проверката било констатирано, че дружеството, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е изпълнило даденото му задължително за изпълнение предписание от контролен орган на Инспекция по труда, под № 6 в протокол за извършена проверка № ПР1843562/16.05.2019 г., а именно: „Работодателят да поиска в 5-дневен срок трудовата книжка на Х. Б. Х., за да впише данните, свързани с прекратяване на трудовото му правоотношение, съгласно чл. 2, ал. 4 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж“. Срокът за изпълнение на предписанието бил 31.05.2019 г. До приключване на проверката – на 04.06.2019 г. от страна на работодателя не били представени доказателства, удостоверяващи изпълнение на даденото предписание.

На база на направените при проверката констатации служител при Д „ИТ“ съставил срещу дружеството –работодател АУАН № 22-006006/05.06.2019 г. за извършено на 01.06.2019 г. нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ. Актът бил съставен в отсъствие на представител на дружеството –работодател, при присъствието на двама свидетели, тъй като на посочената дата в надлежно връчената на 16.05.2019 г. срещу подпис покана – 05.06.2019 г. в 16:30 часа, в сградата на ИТ – С. не се явил управителя на дружеството. Въз основа на така съставения АУАН, срещу дружеството [фирма] било издадено атакуваното НП. Същото било връчено срещу подпис на представител на дружеството на 17.12.2019 г.

От приложения към материалите на делото трудов договор № 10/07.09.2017 г. се установява наличието на трудово правоотношение между [фирма], в качеството му на работодател, и Х. Б. Х., в качеството му на служител, което е било прекратено на

29.08.2018 г., на основание чл. 325, т. 1 КТ. Въззивният съд е изложил и правните си изводи, като е приел за безспорен факта на извършване на нарушението, като единствено е изменил НП по отношение размера на наложената имуществена санкция като го е намалил.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж (НТКТС) необходимите данни за работника или служителя се вписват в трудовата книжка, подписват се и се подпечатват от работодателя или от упълномощено от него лице. Съгласно алинея 2 на посочената норма вписванията в трудовата книжка се правят въз основа на оригинални документи или на заверени по установения ред преписи от тях. Работодателят е длъжен да поиска в 5-дневен срок трудовата книжка, за да впише настъпилите изменения в трудовото правоотношение и промени на данните по чл. 349, ал. 1 от Кодекса на труда. (чл. 2, ал. 4 от НТКТС). Безспорно по делото, видно от Заповед № 26/29.08.2018 г., се установяват подлежащи на вписване в трудовата книжка обстоятелства по чл. 349, ал. 1, т. 8 – 10 КТ.

В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на вписване в трудовата книжка на Х. Б. Х. на данните, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение не са представени нито в хода на проверката, нито в съдебните производства. Безспорно е доказано констатираното нарушение. И към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 31.05.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено.

По делото безспорно се установява, че касаторът е имал качеството на работодател за лицето Х. Б. Х.. Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано и е влязло в сила. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено в дадения срок, както и към датата на постановяване на настоящото решение. Нарушението по чл. 2, ал. 4 от НТКТС, във връзка с което е дадено неизпълненото задължително предписание, е резултатно, а не формално, като след 31.05.2019 г. включително, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено. Според кореспондиращата на извършеното нарушение санкционна норма на чл. 415, ал. 1 КТ който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. Отговорността на дружеството е обективна, поради което вината не е елемент от състава на нарушението. Определеният от административнонаказващия орган размер на наложеното административно наказание от 2500 лева, е под средния размер, но СРС правилно е установил, че с оглед степента на обществена опасност на деянието и липсата на отегчаващи вината доказателства, размерът на наложеното наказание може да бъде намален на законовия минимум.

Неоснователно е възражението, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй

като липсва описание на конкретните обстоятелства и на относимите доказателства. Както бе посочено по-горе в мотивите на решението, фактическият състав на нарушението включва единствено неизпълнение на дадено вече предписание, което е влязло в сила. Липсват по делото доказателства, оборващи това твърдение. Не е представена трудова книжка с вписаните в нея надлежно обстоятелствата по чл. 349, ал. 1 КТ. Не са представени и доказателства, за това, че в дадения от компетентния орган срок, работодателят е положил усилия да получи трудовата книжка, която се съхранява от служителя, че е направил всичко възможно, за да получи и оформи трудовата книжка на X. при прекратяване на трудовото правоотношение с него и така да прехвърли отговорността, поради невъзможност за изпълнение на задължението, върху служителя, който сам е съхранявал трудовата си книжка.

Правилно, според настоящата съдебна инстанция, АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя. На последния е била връчена покана на управителя на дружеството да се яви в определена дата и час за съставяне на акт за установяване на административно нарушение и поради неявяването му се е пристъпило към процедурата по чл. 40, ал. 2 ЗАНН. За посоченото е съставен и констативен протокол. Не е било нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като то, още с призовка, на основание чл. 45, ал. 1 АПК, получена надлежно е било уведомено, че трябва да представи доказателства за изпълнение на дадените предписания и е било наясно за какво точно бездействие ще бъде санкционирано. Било е налице достатъчно време, за да предприеме своевременни действия за изпълнение на задълженията си като работодател.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 129281 от 23.06.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 135 – ти състав, постановено по НАХД № 156/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Дирекция инспекция по труда С. сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща претендираните по делото разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: